

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5629/2538

พนักงานอัยการ กรมอัยการโจทก์ นางสาว สุริยา สาโรหาทจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 343, ป.วิ.อ. มาตรา 218, พ.ร.บ.จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4, พ.ร.บ.จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 30, พ.ร.บ.จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 82

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานฉ้อโกง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เฉพาะบทมาตราโดยศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคแรกแต่ยังคงลงโทษจำเลยเท่ากับศาลชั้นต้น ดังนี้ เป็นการแก้บทโดยไม่ได้แก้โทษ ถือได้ว่าเป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อย และศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน 5 ปี ซึ่งต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรก จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกง เป็นการโต้แย้งดุลพินิจของศาลที่รับฟังว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฉ้อโกงถือได้ว่าเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว ตามพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบ ไม่ปรากฏว่าจำเลยมีความสามารถที่จะจัดส่งคนหางานไปทำงานในต่างประเทศ สำนักงานของจำเลยเป็นบ้านสองชั้น จำเลยอยู่ชั้นล่างเป็นห้องเล็ก ๆ มีประตูเลื่อน ที่หน้าสำนักงานไม่ได้เขียนหนังสือไว้ว่ารับจัดหางาน ซึ่งจำเลยเพียงแต่อาศัยห้องเล็ก ๆ ดังกล่าวเป็นสำนักงานที่หลอกลวงคนหางานเพื่อให้ได้เงินโดยจำเลยไม่มีเจตนาจัดหางานอย่างจริงจัง พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 4 ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้นบัญญัติคำว่า "จัดหางาน" หมายความว่า ประกอบธุรกิจจัดหางานให้แก่คนหางานหรือหาลูกจ้างให้แก่ นายจ้าง โดยจะเรียกหรือรับค่าบริการตอบแทนหรือไม่ก็ตาม ดังนี้ จำเลยจะต้องมีเจตนาจัดหางาน มิใช่เพียงแต่อ้างการจัดหางานเพื่อเป็นเหตุหลอกลวงเอาเงินจากคนหางาน เมื่อจำเลยไม่มีเจตนาจัดหางานแล้ว จำเลยก็ย่อมไม่มีความผิดฐานจัดหางานโดยไม่ได้รับอนุญาต

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างปลายเดือนพฤษภาคม 2533 ถึงวันที่ 8 มิถุนายน 2533 ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกันจำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน คือ ก. จำเลยจัดหางานโดยประกอบธุรกิจจัดหางานให้แก่คนงานทั่วไปรวมทั้งนางนวล จาดศรี ผู้เสียหายกับพวกรวม 5 คนตามบัญชีรายชื่อท้ายฟ้องซึ่งประสงค์จะไปทำงานที่ประเทศนิวซีแลนด์ โดยจำเลยเรียกและรับเงินค่าบริการเป็นการตอบแทนจากคนหางานทั่วไปและจากผู้เสียหายทั้งห้าคนเป็นการจัดหางานให้คนหางานเพื่อไปทำงานในต่างประเทศ โดยจำเลยไม่ได้รับอนุญาตข. จำเลยโดยเจตนาทุจริตหลอกลวงประชาชนทั่วไปรวมทั้งผู้เสียหายทั้งห้าคน ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งว่าจำเลยได้รับอนุญาตจัดหางานให้คนหางานไปทำงานในต่างประเทศโดยบอกกล่าวและให้ถ้อยคำรับรองแก่ผู้เสียหายทั้งห้าคนว่าจำเลยสามารถ

จัดหางานและส่งผู้เสียหายทั้งห้าคนไปทำงานที่ประเทศนิวซีแลนด์ และจะได้รับเงินเดือนสูงมาก โดยผู้เสียหายทั้งห้าจะต้องเสียเงินค่าบริการจัดหางานให้แก่จำเลยตามจำนวนที่จำเลยกำหนดไว้ อันเป็นความเท็จ ซึ่งความจริงแล้วจำเลยเพียงแต่นำผู้เสียหายทั้งห้าคนไปยังประเทศสิงคโปร์ แต่ไม่สามารถนำผู้เสียหายทั้งห้าคนไปทำงานยังประเทศนิวซีแลนด์ โดยการหลอกลวงของจำเลย ทำให้ผู้เสียหายทั้งห้าคนหลงเชื่อว่าเป็นความจริง จึงพากันไปสมัครงานเพื่อจะไปทำงานในต่างประเทศ และชำระเงินค่าบริการจัดหางานตามจำนวนที่จำเลยเรียกร้องให้แก่จำเลย และโดยการหลอกลวงดังกล่าวเป็นเหตุให้จำเลยได้ไปซึ่งเงินอันเป็นทรัพย์สินจากผู้เสียหายทั้งห้าคนรวมเป็นเงิน 267,000 บาท ตามบัญชีรายชื่อผู้เสียหายและจำนวนเงินที่ถูกฉ้อโกงท้ายฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341, 343, 91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 4, 30, 82 ให้จำเลยคืนหรือใช้เงินรวม 267,000 บาท แก่ผู้เสียหายตามบัญชีรายชื่อท้ายฟ้องจำเลยให้การปฏิเสธศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เกี่ยวกับความผิดฐานฉ้อโกงตามฎีกาของจำเลยปรากฏว่า ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เฉพาะบทมาตรา โดยศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคแรก แต่ยังคงลงโทษจำเลยเท่ากับศาลชั้นต้น ดังนี้ เป็นการแก้บทโดยไม่ได้แก้ไขถือได้ว่าเป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อย และศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน 5 ปี ซึ่งต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคแรกจำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกง เป็นการโต้แย้งดุลพินิจของศาลที่รับฟังว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฉ้อโกงถือได้ว่าเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งต้องห้ามตามบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยปัญหาต่อไปคือโจทก์ฎีกาว่า จำเลยจะต้องมีความผิดฐานจัดหางานให้คนหางานเพื่อไปทำงานในต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาตอีกกระทงหนึ่งเกี่ยวกับปัญหานี้ตามพยานหลักฐานโจทก์นำสืบ ไม่ปรากฏว่าจำเลยมีความสามารถที่จะจัดส่งคนหางานไปทำงานในต่างประเทศ ได้ความจากนายทองหล่อ รักทรัพย์ผู้เสียหายซึ่งเป็นพยานโจทก์เบิกความว่าสำนักงานของจำเลยเป็นบ้านสองชั้นจำเลยอยู่ชั้นล่างเป็นห้องเล็ก ๆ มีประตูเลื่อน ที่หน้าสำนักงานไม่ได้เขียนหนังสือไว้ว่ารับจัดหางาน เหตุที่ทราบว่าเป็นสำนักงานจัดหางาน เพราะเห็นมีคนเดินเข้าออกบ่อยเหมือนกับที่พยานเห็นมาหลายที มีคนเดินเข้าออกสำนักงานประมาณ 4-5 คนส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ดังนี้ ตามพฤติการณ์เชื่อได้ว่าจำเลยเพียงแต่อาศัยห้องเล็ก ๆ ดังกล่าวเป็นสำนักงานที่หลอกลวงคนหางานเพื่อให้ได้เงินโดยจำเลยไม่มีเจตนาจัดหางานอย่างจริงจึงพระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. 2528 มาตรา 4 ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น บัญญัติคำว่า "จัดหางาน" หมายความว่า ประกอบธุรกิจจัดหางานให้แก่คนหางานหรือหาลูกจ้างให้แก่นายจ้างโดยจะเรียกหรือรับค่าบริการตอบแทนหรือไม่ก็ตาม ดังนี้ เห็นได้ว่าจะต้องมีเจตนาจัดหางาน มิใช่เพียงแต่อ้างการจัดหางานเพื่อเป็นเหตุหลอกลวงเอาเงินจากคนหางาน เมื่อพฤติการณ์เชื่อได้ว่า จำเลยไม่มีเจตนาจัดหางานแล้ว จำเลยก็ย่อมไม่มีความผิดฐานจัดหางานโดยไม่ได้รับอนุญาตพิพากษายืน

องค์คณะ

อรุณ น้าประเสริฐ · จเร อำนวยวัฒนา · อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

